

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **ORTOPROplus, spol. s r.o.**, Skladná 8, Košice, zastúpeného TAX LAW, s. r. o., Radlinského 2920/23A, Malacky, proti uzneseniu Správneho súdu v Košiciach sp. zn. 2Sf/28/2025 z 28. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 2Sf/28/2025 z 28. októbra 2025. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ na správnom súde 22. júla 2025 podal správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančnej správy Slovenskej republiky zo 7. mája 2025 a priznania náhrady trov konania. Správny súd výzvou zo 14. augusta 2025 (právnemu zástupcovi sťažovateľa doručenou 25. augusta 2025) vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní odo dňa jej doručenia zaplatil súdny poplatok zo správnej žaloby proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy vo výške 50 eur podľa položky č. 10 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) v spojení s § 6 ods. 3 tohto zákona. Zároveň táto výzva obsahovala poučenie o tom, že ak súdny poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, správny súd konanie zastaví.

3. Sťažovateľ súdny poplatok v lehote určenej v zaslanej výzve nezaplatil, preto správny súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 11. septembra 2025 konanie zastavil. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, v ktorej namietal, že predmetom dotknutého konania je preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 7. mája 2025, avšak aj preskúmanie protokolu Daňového úradu Košice zo 17. septembra 2024, t. j. ide o dva samostatné návrhy, a preto ho mal správny súd v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 100 eur, tzn. 50 eur za každý z týchto návrhov. Sťažovateľ tiež namietal, že v zaslanej výzve správny súd nešpecifikoval, za ktorý z návrhov na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žiada zaplatiť 50 eur. Sťažovateľ z procesnej opatrnosti zaplatil súdny poplatok v dvoch splátkach po 50 eur (16. septembra 2025 a 14. októbra 2025), t. j. v čase, keď mu ešte nebolo doručené napadnuté uznesenie, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu o zastavení konania z 11. septembra 2025 zamietnutá.

4. Napadnutým uznesením správny súd sťažnosť zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že súdny poplatok za správnu žalobu nebol zaplatený v lehote podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch a pretože v čase rozhodovania vyšším súdnym úradníkom neexistovali žiadne dôvody na postup podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, je namieste postup podľa § 161 Správneho súdneho poriadku. Poukázal aj na to, že v iných obdobných konaniach na správnom súde sťažovateľ súdny poplatok vo výške 50 eur zaplatil a nenamietal jeho výšku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ argumentoval, že k porušeniu ním označených práv došlo tým, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatnenie jeho práva na spravodlivý proces, keďže nesprávne určil výšku súdneho poplatku a následne konanie o ním podanej správnej žalobe zastavil pre jeho nezaplatenie. Správny súd mu tým znemožnil realizáciu jeho procesného práva podať návrh na preskúmanie dotknutých rozhodnutí, pretože z jeho strany už nie je možné dodržať zákonom určenú lehotu na podanie správnej žaloby, ktorej zmeškanie nie je odpustiteľné. Napadnuté uznesenie považuje za prejav extrémneho súdneho formalizmu.

6. Správny súd mu mal vzhľadom na obsah podanej správnej žaloby zaslať výzvu na 100 eur podľa položky č. 10 písm. a) sadzovníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch v spojení s § 6 ods. 1 a 3 tohto zákona. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na výzvu Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1Sf/18/2025 zo 6. augusta 2025 zaslanú v obdobnej veci. Napadnuté uznesenie je podľa neho nepreskúmateľné a zmätočné, nie je z neho zrejmé, či správny súd zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. mája 2025 alebo konanie o preskúmanie protokolu daňového úradu zo 17. septembra 2024. Nezaplatenie nesprávne vyčísleného súdneho poplatku správnym súdom a nešpecifikácia konania, v ktorom z nich má byť súdny poplatok zaplatený, nemôže byť na ujmu sťažovateľovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv odôvodnením napadnutého uznesenia správneho súdu, ktorý podľa neho neodpovedal dostatočne na ním predložené námietky o posúdení splnenia jeho poplatkovej povinnosti v konaní o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy.

8. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

9. Rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov, napríklad o naplnení zákonom ustanovených predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou ich judikatúry vymedziť kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 441/2014).

10. Aplikujúc uvedené východiská, ústavný súd hodnotí, že správny súd pri rozhodovaní o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku interpretoval a aplikoval § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ústavne konformným spôsobom. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého podústavného práva reglementujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podanú správnu žalobu.

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že v konaní nebolo sporné, že v rámci plynutia lehoty určenej správnym súdom vo výzve na dodatočné zaplatenie súdneho poplatku sťažovateľ žiadny súdny poplatok nezaplatil. Táto okolnosť je bezprostredným zákonným dôvodom na zastavenie konania podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. K argumentácii sťažovateľa o nedostatku výzvy spočívajúcej v nesprávnom vyčíslení súdneho poplatku správny súd v bodoch 10 a 11 odôvodnenia napadnutého uznesenia pripomenul, že súdny poplatok mal byť zaplatený už pri podaní správnej žaloby, keď táto povinnosť vzniká. Zároveň konštatoval účelovosť obrany sťažovateľa s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť, z ktorej vyplýva, že túto obranu v obdobných konaniach vedených na tomto súde nevzniesol. V tejto súvislosti taktiež konštatoval, že dotknutý protokol daňového úradu zo 17. septembra 2024 nie je rozhodnutím, ktorým by sa sťažovateľovi ukladali nejaké povinnosti, a správny súd v zaslanej výzve jasne uviedol, že ide o súdny poplatok v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 7. mája 2025. Správny súd zároveň preskúmal a následne v napadnutom uznesení konštatoval aj neexistenciu okolností podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, na základe ktorých by toto konanie nemohol zastaviť, a preto sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka ako neopodstatnenú zamietol.

12. Podľa ústavného súdu napadnuté uznesenie obsahuje dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich záver o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Právo na prístup k súdu je jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru. Vyberanie súdnych poplatkov je v zmysle rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva prípustným obmedzením práva na prístup k súdu. Ak si sťažovateľ túto povinnosť nesplnil, správny súd nemal

(za týchto okolností) inú možnosť, než konanie o správnej žalobe zastaviť. V okolnostiach veci nepripadalo do úvahy nezastavenie konania podľa § 10 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch, ktorého účelom je síce ochrana poplatníka pred nesprávnou výzvou na zaplatenie súdneho poplatku, ktorá je v rozpore so zákonom, ale z teleologického hľadiska nepochybne s dôsledkom nepriaznivého dopadu na prístup poplatníka k súdu.

13. Sťažovateľ sa snaží ospravedlniť nesplnenie svojej procesnej povinnosti práve tvrdením o pochybení správneho súdu spočívajúcom vo vyčíslení súdneho poplatku, a to v nižšej ako zákonom ustanovenej výške. Podľa ústavného súdu tento argument sťažovateľa explicitne smeruje k záveru, že postupom správneho súdu celkom zjavne nemohlo dôjsť k poškodeniu alebo ohrozeniu sťažovateľa. Splnením povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške určenej súdom (hoci aj nižšej, ako predpokladá sadzobník súdnych poplatkov, i keď ústavný súd zdieľa názor správneho súdu o správnosti výzvy na zaplatenie súdneho poplatku) by sťažovateľ nepochybne predišiel vydaniu uznesenia o zastavení konania. Ústavný súd rovnako pripomína, že bolo prioritnou povinnosťou sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok zároveň s podaním žaloby a výzva súdu poskytla len dodatočný priestor na splnenie tejto povinnosti. Napokon nič nebránilo sťažovateľovi namietat správnosť výzvy po tom, ako včas splní povinnosť v nej uloženú, rovnako ani zaplatiť poplatok vo vyššej výške, ako bola určená vo výzve.

14. Sumarizujúc ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie správneho súdu nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 ústavy, čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu